

Revolució, amor, família ... Com algunes joves iraquianes experimenten el confinament

Escrit per *Sarah-Samya Anfis. Viento Sud / La Independent
dimarts, 12 de maig de 2020 16:57

La " [Revolució d'Octubre](#) " ha alterat les trajectòries de joves dones iraquianes, després de les manifestacions i reunions que han tingut en els últims mesos a la Plaça Tahrir a Bagdad, l'epicentre de la protesta a l'Iraq.

Nascudes als albors de segle XXI, aquestes joves han crescut en una ciutat desfigurada per la intervenció dels Estats Units en 2003, han viscut enmig de la sang de les guerres religioses i sota el pes de les normes patriarcals. Hereves, totalment de si mateixes, d'un passat massa pesat, no volen reproduir la trajectòria política i social de les persones grans del seu país.

A la vora del Tigris, el riu que abraça la plaça Tahrir, han forjat llaços d'amistat. A les acampades i en les manifestacions, algunes hi han trobat una segona família. No obstant això, el [confinament imposat](#) a mitjans de març per contenir l'epidèmia de COVID-19 a l'Iraq va enviar de la nit al dia a aquestes dones a casa, de vegades sota la dura mirada de les seves mares i pares, sovint més piadosos o aferrats a les tradicions.

Nora*, de 19 anys, es va tancar a la seva habitació a principis de la quarantena. La seva enorme catifa de color porpra enfosqueix la sala, on es barregen fotos del grup de rock Radiohead i de la cantant Fairuz, per no esmentar les del FC Barcelona i del Liverpool, els seus

Revolució, amor, família ... Com algunes joves iraquianes experimenten el confinament

Escrit per *Sarah-Samya Anfis. Viento Sud / La Independent
dimarts, 12 de maig de 2020 16:57

club de futbol favorits.

Les parets també estan revestides amb retalls de premsa de diversos números de Tuk Tuk, el popular diari de l'aixecament distribuït durant la protesta. L'estudiant de agronomia viu sola a la seva habitació, on ha estat assignada durant gairebé un mes. En la seva ment, però, mai ha abandonat la plaça Tahrir.

"Gràcies a la revolució, els costums estan canviant", explica a *Middle East Eye*. "Les dones poden expressar una opinió quan abans no era així. La confinació em deprimeix, perquè no hi ha res que pugui fer. Em sento bloquejada. m? aclapara estar a casa".

Des dels primers dies de l'aixecament, Nora i la seva germana gran **Lena** acudien, cada dos o tres dies, a la plaça Tahrir. "No teníem classes a la universitat. Llavors els vam dir als pares que anàvem al parc o al centre comercial. La cosa anava bé, però la meva mare sospitava", precisa Nora.

Oposats a la protesta, els seus pares veuen a les i als manifestants com esvalotadors decidits a desestabilitzar el país i les seves normes socials. Metge i mestra, pertanyen a la classe burgesa iraquiana que viu a l'hipercentre de Bagdad. "No massa religiosa, no massa liberal", diu Nora.

"Pensen que la corrupció és una part integral del nostre sistema i veuen aquesta revolució com una amenaça, especialment per a les dones", afegeix.

"El meu pare no és més religiós del normal, però s'aferra a les normes patriarcal. Per a ell, una dona ha de seguir sense tenir opinió, obeir al seu marit i dedicar-se als seus fills. I també ha de mantenir-se allunyada de la política, per descomptat". Una opinió compartida per la seva mare.

"A l'inici de el toc de queda, vaig veure un sermó pronunciat per un membre del clergat xiïta a la televisió", recorda Nora. "Va dir que la pandèmia no era perillosa per a nosaltres i que podíem seguir vivint com si res hagués passat. Per a ell, el confinament era un invent dels Estats Units i

Revolució, amor, família ... Com algunes joves iraquianes experimenten el confinament

Escrit per *Sarah-Samya Anfis. Viento Sud / La Independent
dimarts, 12 de maig de 2020 16:57

dels països europeus ".

"Després vaig mirar a la meva mare i li vaig dir:" Els homes del clergat xiïta són tots estúpids". Això va ser massa per a la seva mare, que es va enfurismar i va acusar la seva filla de blasfèmia.

"Al llarg de les setmanes, ha acabat per canviar d'opinió", diu Nora. "Avui li té por al coronavirus. Ella té molta cura quan va a supermercat, per exemple ".

Sola i incompresa per la seva pròpia família, Nora es refugia en el dibuix. "Dibuixo les meves emocions o les dels altres", diu. "L'última vegada, vaig dibuixar a una dona que caminava sola, pel carrer, amb els seus pensaments i sentiments interns. Volia parlar sobre el desassossec que les dones poden experimentar als carrers de Bagdad".

La poesia com a eina per a la resiliència

Als 18 anys, **Tahar** troba la seva vàlvula d'escapament en la poesia. Estranya als seus amics de la plaça Tahrir i especialment al seu nuvi, **Sami**. I escriu per dissipar els seus foscos pensaments.

"Em vaig tornar agnòstica", diu la colegiala. "He perdut la fe aquests últims anys. Vaig créixer en una família religiosa. Em feia moltes preguntes, però no vaig rebre les respostes que esperava. Les guerres i el terrorisme enmig de la meva religió, per a mi, no tenia sentit".

"Durant la tancada, vaig escriure un poema sobre la pèrdua de la meva fe i la meva recerca d'identitat. Sento que la meva vida ha estat una mentida permanent".

El confinament el viu lluny del seu xicot, amb qui va cantar, a partir d'octubre, les seves primeres cançons revolucionàries en el lloc *Khelani* o al carrer *Saadoun*, dos teatres

Revolució, amor, família ... Com algunes joves iraquianes experimenten el confinament

Escrit per *Sarah-Samya Anfis. Viento Sud / La Independent
dimarts, 12 de maig de 2020 16:57

d'enfrontaments entre manifestants i policies antiavalots en el punt àlgid de la protesta a Bagdad.

La mare de Tahar no sap res sobre aquesta relació romàntica que s'ha forjat durant més d'un any i mig. "Li menteixo constantment per protegir la meva privacitat. Si s'assabenta que tinc xicot, em dirà que em casi amb ell o que el deixi immediatament. "

La mare de Tahar, una senyora de la neteja, ha de cuidar ella sola la casa de la família des de la recent mort del seu pare, un jutge d'instrucció. Nostàlgica de **Saddam Hussein**, veu a l'expresident com "l'únic que ha preservat l'honor de la dona iraquiana".

Durant gairebé un any, Tahar ha estat vivint en una dependència annexa a la part superior de la casa familiar, des d'on pot entrar i sortir a l'abric de les mirades. Una cosa que em permet "respirar una mica", diu.

Durant anys, la nena va ser insultada i colpejada per la seva mare, furiosa perquè als 16 anys va decidir llevar-se el vel imposat a l'edat de 6 anys. Avui, el seu apartament recorda a un petit estudi parisenc: grans parets blanques, un dormitori que també serveix com a sala d'estar i una àrea de cuina totalment equipada. La independència fa que el confinament sigui menys penós.

Quan no escriu poemes, rep notícies dels seus amics i del seu xicot, amb qui rememora "la seva" revolució. Per Tahar, la protesta és inseparable de la seva gran història d'amor.

"Sami i jo ens vam manifestar junts per exigir un canvi polític, un futur per a nosaltres i, demà, per als nostres fills", explica.

"Això va fer el nostre amor encara més fort. No obstant això, i encara que la Plaça Tahrir sigui una àrea de llibertat, sempre hem evitat tocar-nos o fer-nos petons en públic. L'objectiu no és xocar amb la gent i desacreditar la revolució".

"Una veritable alliberament"

A poques illes de distància, **Rahaf**, de gairebé 19 anys, estira la seva hijab. La tela blanca accentua la pell blanca de la jove, amb una cara rodona i ulls d' ametlla. A diferència de Nora i Tara, aquesta estudiant de química no necessitava mentir als seus pares per anar a la plaça Tahrir. Els primers mesos de la protesta, ella es va manifestar al costat del seu pare i la seva mare.

"Estan orgullosos de la revolució i orgullosos que participi en ella amb ells. Molt ràpidament, em van donar el seu consentiment per anar-hi sola".

La seva família viu en un barri modest al nord de Bagdad. Rahaf manté bones relacions amb els pares, però ella els amaga una part important de la seva vida.

"Vaig descobrir la meva bisexualitat fa uns cinc anys", va dir Rahaf a *Middle East Eye*. "Per a mi, la revolució va representar un veritable alliberament.

[Vaig conèixer la comunitat LGBT](#)

a Bagdad i vaig conèixer a altres i altres manifestants, tolerants, que s'assemblen a mi. Vaig crear amistats sòlides. És la primera vegada a la vida que realment em sento jo mateixa".

Fa una pausa. "Estimo els meus pares", diu. "Però en última instància, saben poc dels meus pensaments o la meva sexualitat. També ignoren tot sobre el meu ateisme. Espero que ho sàpiguen algun dia i que l'acceptin. El confinament em posa trista perquè la realitat em colpeja de front. La majoria de les vegades, això m'obliga a mentir".

Com moltes dones iraquianes, Rahaf es va veure obligada a fer servir el vel a una edat primerenca. Se li va imposar en el seu novè aniversari i des de llavors ha intentat eliminar-lo més d'una vegada. Però els seus pares sempre s'hi van negar.

Fins i tot en una tenda de campanya o en un racó del Jardí de la Nació, el gran parc que limita

Revolució, amor, família ... Com algunes joves iraquianes experimenten el confinament

Escrit per *Sarah-Samya Anfis. Viento Sud / La Independent
dimarts, 12 de maig de 2020 16:57

amb la plaça Tahrir, mai se l'ha tret. "Sempre tinc por de creuar-me amb algú que em conegui, que coneixi a la meva família o éssers estimats. "

Coberta amb la seva hijab, la jove va continuar emancipant-se de la seva família i de les normes socials, tant com va ser possible. "Em respecte més a mi mateixa. M'he tornat valenta, ja no tinc por de assumir-me", diu amb orgull.

En aquesta lluita portada a terme conjuntament amb homes, aquestes dones iraquianes es van retrobar amb si mateixes, com subratlla irada al Jubouri, la investigadora del departament d'estudis de gènere de la Universitat de Bagdad.

"No van venir només per exigir la caiguda d'un règim corrupte o per tenir una feina, van venir per recuperar la seva dignitat", analitza.

"Les manifestants continuen treballant durant el confinament. A les xarxes socials, recullen diners, medicines i aliments. Estan preparant el seu retorn a la plaça Tahrir. "

És una generació d'urbanites que tenen la sensació d'haver trobat el seu camí i la seva personalitat, de reconciliar-se amb elles mateixes. Una forma de veritat que els és específica, diferent de les normes socials tradicionals que els assignen, des del principi, un lloc en el qual ja no es reconeixen.

Queda per veure si la societat iraquiana i [els seus líders polítics i religiosos](#) poden tolerar tal audàcia. Amb valor i gosadia, van apostar per la llibertat.

[Aposta atrevida](#)

Revolució, amor, família ... Com algunes joves iraquianes experimenten el confinament

Escrit per *Sarah-Samya Anfis. Viento Sud / La Independent
dimarts, 12 de maig de 2020 16:57

***Sarah-Samya Anfis** és fotoperiodista freelance, amb base a l'Iraq. Després de diversos reportatges realitzats a Palestina i l'Iraq, s'ha especialitzat en el Pròxim Orient. Els noms s'han canviat.

*Publicat a Viento Sur

Traducció **Faustino Eguberri**